

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoP/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7623203909
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Tobiašová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:7623203909.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Tobiašovej a členiek senátu JUDr. Ingrid Kalinákovej a JUDr. Elišky Har Tzvi v právnej veci navrhovateľky: G. G., O.. XX.XX.XXXX, V. G. X, M., Z..Č.. V. X. XXX, právne zastúpenej JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom so sídlom v Poprade, Dlhé hony 5777/17, proti odporkyni - osobe povinnej z platenia výživného: U. V., O.. XX.XX.XXXX, Z. V. X. XX, R. O. Y.D.: M., G. X, v konaní o určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní osoby povinnej z platenia výživného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 5Pc/19/2023-47 zo dňa 05.10.2023 takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Navrhovateľka sa návrhom domáhala určenia výživného zo strany matky vo výške 200 eur mesačne odo dňa podania návrhu, t.j. odo dňa 24.07.2023. Návrh odôvodnila tým, že v júni 2023 ukončila štúdium na strednej škole a rozhodla sa pokračovať v dennom štúdiu na F. K. Š. X. M. na vyššom odbornom štúdiu v študijnom odbore Y. X. F.. Počas štúdia nebude môcť byť zamestnaná.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Odporkyňa je p o v i n n á prispievať na výživu navrhovateľky výživným vo výške 70 Eur mesačne počnúc od 24.7.2023, ktoré je povinná uhrádzať vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky.

II. Dĺžné výživné za obdobie od 24.7.2023 do 30.9.2023 vo výške 158,06 Eur je odporkyňa p o v i n n á zaplatiť navrhovateľke v lehote do 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.“

3. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh na určenie vyživovacej povinnosti bol podaný dôvodne. Navrhovateľka je dcérou odporkyne - osoby povinnej platiť výživné. Ako maloletá jej bola zverená do osobnej starostlivosti. Výživné zo strany otca bolo naposledy určené na

sumu 220 eur mesačne rozsudkom súdu prvej inštancie sp.zn. 15P/30/2021 zo dňa 18.03.2022, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňom 01.04.2022 a právoplatnosť dňom 10.02.2023 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Otec si túto povinnosť voči navrhovateľke plnil aj po tom, čo dosiahla plnoletosť. Navrhovateľka sa už ako plnoletá odsťahovala z domácnosti odporkyne, a to dňa 31.05.2023, a od vtedy jej odporkyňa na výživu dobrovoľne neprispela žiadnou sumou, ani žiadnou inou formou. Navrhovateľka bola rozhodnutím zo dňa 26.06.2023 po úspešnom absolvovaní prijímacích skúšok prijatá do 1. ročníka 3-ročného vyššieho odborného štúdia v dennej forme v školskom roku 2023/24. Jediným zdrojom príjmu navrhovateľky je výživné od otca v sume 220 eur mesačne a rodinný prídavok vo výške 60 eur mesačne, čo je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva na výchovu a výživu nezaopatrených detí. Navrhovateľka od septembra 2023 žije u svojej starej matky, ktorá je dôchodkyňou a navrhovateľka jej prispieva sumou 100 eur mesačne na bývanie a stravu. Jej výdavky na cestovné sú 30 eur z dôvodu dochádzania do školy. Celkové mesačné výdavky navrhovateľka vyčíslila na sumu 350 eur. Z dôvodu denného štúdia navrhovateľka si nemôže ani príležitostne privyrobiť na svoje výdavky.

4. Odporkyňa poberá aktuálne nemocenskú dávku v sume 93 eur, jej práceneschopnosť je dlhodobá, trvá už od novembra 2022 a podľa vyjadrenia všeobecného lekára bude trvať minimálne do konca roka 2023. Odporkyňa si začala vybavovať invalidný dôchodok. Odporkyňa v čase vzniku práceneschopnosti bola zamestnaná na skrátenej pracovnej dobe ako predavačka s čistým mesačným príjmom okolo 140 eur a predtým bola poberateľkou pandemického rodičovského príspevku. Odporkyňa nevlastní žiadne majetky, nemá ani žiadne dlhy, žije v spoločnej domácnosti so svojím manželom a ich spoločným maloletým synom G. vo veku X rokov a dcérou G., ktorá pochádza z jej predchádzajúceho manželstva s otcom navrhovateľky. Dcéra G. je vo veku XX rokov a otec prispieva odporkyni na jej výživu mesačne sumou 180 eur v zmysle rozsudku tamojšieho súdu sp.zn. 15P/30/2021. Pravidelné náklady tejto 4-člennej rodiny podľa odporkyne sú minimálne 1.400-1.800 eur mesačne, pričom v tejto sume nie je zahrnutá splátka hypotekárneho úveru, ktorý spláca manžel odporkyne, ani poisťné, sporenie manžela, dcéry G. a syna G., ktorých výšku však odporkyňa nekonkretizovala. Taktiež v tejto sume nie je zahrnutý ani odporkyňou uvádzaný pravidelný mesačný výdavok na jej lieky v sume 100-200 eur. Podľa tvrdenia odporkyne je domácnosť financovaná jej manželom, ktorého priemerný mesačný príjem vrátane kvartálnych odmien je v sume 1.400 eur.

5. Súd má preukázanú skutočnosť, že vzťah medzi navrhovateľkou a odporkyňou je narušený, o čom svedčí aj odchod navrhovateľky z domácnosti odporkyne a jej bývanie u starej matky. Túto skutočnosť však súd nepovažoval za dôvod pre nepriznanie výživného navrhovateľke v zmysle § 75 ods. 2 Zákona o rodine, a rovnako ju nepovažoval za dôvod pre nepriznanie výživného. Dôvodom opustenia domácnosti navrhovateľky bolo práve správanie sa odporkyne k navrhovateľke. Z výpovede odporkyne jednoznačne vyplynulo, že deťom, ktoré má odporkyňa vo svojej osobnej starostlivosti, zabezpečuje všetko, od základných potrieb, cez dovolenky, možnosť absolvovať letný tábor, teda deti v jej osobnej starostlivosti nič nestrádajú. Súd nevzhladol za dôvodné, ani spravodlivé, aby výživné na navrhovateľku matka hradila iba v rozsahu minimálneho zákonného výživného, t.j. toho času 36,80 eur mesačne.

6. K argumentácii odporkyne, že jej príjem je iba nemocenský v sume 93 eur, súd poukázal, že zárobkové pomery sú iba jedným z posudzovaných kritérií pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti. Tento príjem matka dosahuje už takmer rok, teda dlhodobo, a ani jej predchádzajúci príjem, ktorý mala po dobu 10 mesiacov z pracovného pomeru, nebol oveľa vyšší, rozdiel bol necelých 50 eur. No napriek tomu bolo v možnostiach odporkyne zabezpečiť výživu navrhovateľky spolu s jej otcom. Súd poukázal, že vyplácanie nemocenského je možné iba po dobu 52 týždňov, teda v prípade odporkyne do konca novembra 2023. Sama odporkyňa uviedla, že si vybavuje invalidný dôchodok, čo je predpokladom zvýšenia jej príjmu v nasledujúcom období. Vychádzajúc z celkových pomerov odporkyne, výdavkov, jej domácnosti a z toho plynúcej životnej úrovne odporkyne, mal súd za to, že je v možnostiach a schopnostiach matky prispievať na výživu navrhovateľky aspoň sumou 70 eur mesačne. Táto suma zabezpečí, že navrhovateľka bude po zohľadnení výživného od otca vo výške 220 eur a rodinných prídavkov vo výške 60 eur disponovať mesačne prostriedkami v celkovej sume 350 eur, ktorá zodpovedá výške jej mesačných výdavkov.

7. Výživné bolo matke určené od podania návrhu, t.j. od 24.07.2023 so splatnosťou k 15-tému dňu v mesiaci, ku dňu 05.10.2023, t.j. ku dňu vyhlásenia rozsudku vznikol odporkyni nedoplatok na výživnom v sume 158,06 eur za obdobie od 24.07.2023 do 30.09.2023 a na ktorého splatenie súd určil lehotu 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Trovy konania určil súd prvej inštancie v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

III. Obsah odvolania osoby povinnej z výživného a vyjadrenia k odvolaniu

9. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie osoba povinná z platenia výživného, matka navrhovateľky. Opätovne poukázala, že je viac ako 11 mesiacov práceneschopná a jej mesačný príjem tvorí iba nemocenská dávka, ktorá jej posledná bude vyplatená v mesiaci november 2023 a nebude mať žiaden finančný príjem do doby, kým nebude rozhodnuté o jej nároku na invalidný dôchodok. Na základe toho uviedla, že je schopná plniť vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na plnoleté dieťa.

10. K odvolaniu odporkyne sa vyjadrila navrhovateľka. Uviedla, že v odvolaní odporkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti. V konaní bolo preukázané, že odporkyňa žije v domácnosti s manželom, ktorého zárobok a príjmy sú také, že odporkyňa môže celý svoj príjem z nemocenskej použiť na výživné pre navrhovateľku. Samotná odporkyňa uviedla, že po skončení práceneschopnosti v decembri 2023 sa nechystá hľadať si prácu, čo však v žiadnom prípade nemôže znamenať, že nemá povinnosť prispievať navrhovateľke na výživu. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

11. Samotná odporkyňa na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedla, že čistý mesačný príjem manžela je 1.300 eur a kvartálne odmeny sú v rozmedzí od 200 do 300 eur, a jeho pracovná pozícia sa bude meniť k lepšiemu.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

12. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj ako „CMP“), v spojení s ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa zásad uvedených v § 62 a nasl. CMP; bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol skutkový stav, z ktorého vychádzal, a z tohto skutkového stavu vychádza aj odvolací súd bez toho, aby ho opätovne uvádzal vo svojom rozhodnutí. Rovnako odvolací súd neopakuje právne závery, ktoré uviedol súd prvej inštancie v svojom rozhodnutí. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe „Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie“ (uznesenie NS SR sp. Zn. 5Obdo/98/2018 zo dňa 29.1.2020). „Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok“ (ÚS SR vo veciach II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

15. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutočný stav veci. Odvolací súd nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu odchýliť. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za vecne správny, jeho správnosť argumentuje nasledovne.

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah preskúmaného rozsudku i argumenty predostreté v odvolacom konaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky na dané

skutkové okolnosti pre určenie výživného v zmysle návrhu navrhovateľky. Vo vzťahu k odvolacím námietkam osoby povinnej z platenia výživného, odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

17. Odvolací súd poukazuje, že vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu trvá v zmysle § 62 ods. 1 Zákona o rodine do momentu, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. Zákon o rodine bližšie nedefinuje, kedy dieťa nadobúda schopnosť samé sa živiť, obsah tohto pojmu závisí vždy od individuálnych okolností konkrétneho prípadu. Všeobecne je v právnej teórii i súdnej praxi prijímaný názor, že dieťa nadobúda schopnosť samé sa živiť, ak je schopné samostatne z vlastných zdrojov uspokojovať všetky relevantné životné náklady. Vyžaduje sa, aby táto schopnosť naplnila požiadavku trvalosti tohto stavu, príjem náhodného charakteru, nemožno považovať za nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť. Trvanie vyživovacej povinnosti nie je viazané na dosiahnutie určitej vekovej hranice, ani na dosiahnutie plnoletosti. Dosiahnutie plnoletosti má význam z hľadiska aplikovania určitých osobitností v oblasti procesného práva, aj hmotného práva, avšak táto skutočnosť je irelevantná pre určenie trvania vyživovacej povinnosti rodičov k deťom. Pri určovaní vyživovacej povinnosti a zároveň jej trvaní, je potrebné si vymedziť, že oprávneným je dieťa ako potomok v prvom stupni. Pritom pojem „dieťa“ nemožno stotožňovať s pojmom „maloletý“ ako to robí Dohovor o právach dieťaťa v čl. 1, resp. viazať zánik práva na výživu dieťaťa na konkrétny rok života oprávneného ako je to uvedené v zákone č. 600/2003 Z.z. o prídavku na dieťa v znení neskorších predpisov. V jeho zmysle štát poskytuje dávky len na dieťa, ktoré kumulatívne spĺňa množinu zákonom stanovených podmienok a patrí medzi ne aj nepresiahnutie 25 roku veku dieťaťa. Takéto obmedzenie Zákon o rodine nepozná, a nemožno k nemu dospieť ani výkladom. Zákon o rodine neurčuje žiadny konkrétny vekový cenzus pre zánik vyživovacej povinnosti. Rodičia sa tejto povinnosti absolútne nemôžu zbaviť ani pokiaľ by boli úplne nemajetní, s množstvom detí či dokonca žijúci ako osoby bez strechy nad hlavou. Rodičovská vyživovacia povinnosť v zákone vzniká narodením dieťaťa alebo právoplatnosťou rozhodnutia o určení otcovstva alebo osvojením. Dosiahnutím plnoletosti vyživovacia povinnosť rodičov nezaniká, pokiaľ dieťa s rôznych dôvodov nenadobudne schopnosť samostatne sa živiť. Zánik vyživovacej povinnosti je viazaný na schopnosť dieťaťa samostatne sa trvalo živiť a uspokojovať všetky nevyhnutné svoje životné náklady z vlastných zdrojov. Do doby trvania vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu (už aj plnoletému) sa považuje aj štúdium ako sústavná príprava na povolanie na strednej a vysokej škole, nadstavbové štúdium. Pritom štúdium musí mať znaky „sústavnosti a cieľavedomosti“.

18. Štandardná vyživovacia povinnosť k dieťaťu zaniká ukončením prípravy dieťaťa na jeho budúce povolanie, čím treba rozumieť najmä ukončenie štúdia. Pokiaľ dieťa študuje dennou formou a pracuje brigádnicky, tak vyživovacia povinnosť je daná. Pri akomkoľvek štúdiu treba rozlišovať, či ide o štúdium, ktoré smeruje k nadobudnutiu nevyhnutnej spôsobilosti výkonu budúceho povolania alebo ktoré je len doplnenie jeho vzdelania (kurzy). Navrhovateľka osvedčila skutočnosť, že rozhodnutím F. K.N. Š. M. zo dňa 26.06.2023 bola prijatá do 1. ročníka 3-ročného vyššieho odborného štúdia v študijnom odbore XXXX A. Y. X. F. v dennej forme štúdia v školskom roku 2023/24. Uvedené štúdium zvýši jej vzdelanie a zlepši jej pozíciu na trhu práce, keďže momentálne má skončenú strednú školu - F. K. Š., v odbore P. F. a získa tzv. vyššie vzdelanie. Obaja rodičia navrhovateľky sú povinní v zmysle ustanovení Zákona o rodine podieľať sa na jej výžive až do času, kým nebude schopná sama sa živiť, a to každý z rodičov podľa svojich možností, schopností a majetkových pomerov.

19. Otec navrhovateľky si vyživovaciu povinnosť plní v sume 220 eur mesačne a v prípade potreby jej otec prispeje aj nad rámec tejto sumy. Navrhovateľka v návrhu aj na pojednávaní pred súdom prvej inštancie špecifikovala svoje mesačné výdavky vo výške 350 eur mesačne, ktoré sú primerané jej veku a potrebám.

20. Matka navrhovateľky ako osoba povinná z platenia výživného súdu prvej inštancie predložila iba potvrdenie všeobecného lekára, že jej práceneschopnosť bude trvať do novembra 2023. Odporkyňa súdu prvej inštancie ani odvolaciemu súdu nepredložila žiadne lekárske správy, z ktorých by bolo zrejmé, že nie je schopná vykonávať akúkoľvek prácu. Odporkyňa len tvrdila, že vzhľadom na svoj zdravotný stav si začína vybavovať invalidný dôchodok. Túto skutočnosť tak súdu prvej inštancie, ale ani odvolaciemu súdu žiadnym listinným dôkazom nepreukázala; nepreukázala ani podanie žiadosti o invalidný dôchodok, ani lekárske posudok o znížení pracovnej schopnosti z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu. V zmysle § 153 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z. mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť skúma posudkový lekár Sociálnej poisťovne.

21. Matka navrhovateľky pred PN pracovala ako predavačka v predajni kvetov na základe pracovnej zmluvy na dobu určitú s príjmom okolo 120 eur mesačne. Na portáli www.profesia.sk, v čase rozhodovania odvolacieho súdu, bolo inzerovaných viacero pracovných ponúk s akceptáciou stredoškolského vzdelania bez maturity (aké má matka navrhovateľky) - asistent predaja - napr. D. U. F. O. X. - G. V. - na plný úväzok s mesačnou mzdou 870 eur mesačne brutto + víkendy a bonusy za plnenie; D. U. F. O. X. - F. - 30-hodinový úväzok: 712,50 eur + 22,50 eur osobné ohodnotenie + mesačný bonus z predaja 5 % z hrubej mzdy, 20 hodinový úväzok: 475 eur + 15 eur osobné ohodnotenie + mesačný bonus z predaja 5 % z hrubej mzdy a ďalšie benefity v ponuke; Pracovník prevádzky na skrátenej úväzok - obchodný dom v F. O. X. s mesačnou mzdou 1.090 eur brutto (základná mzda 1.020 brutto + fixný príplatok 70 eur brutto) mzda sa prispôsobuje úväzku a ďalšie benefity v ponuke. Spoločnosť G. M. ponúka nástupnú mesačnú mzdu pri úväzkoch 38,75 hod./týž., 35,30,25,20 hod./týž. od 1.075 eur, 971 eur, 833 eur, 694 eur, 555 eur a všetky zákonné príplatky a dohodnuté benefity. Ďalej bola inzerovaná Práca na doma prostredníctvom sociálnych sietí s termínom nástupu ihneď so mzdou 700 eur brutto mesačne + odmeny a bonusy. Z uvedeného vyplýva, že matka navrhovateľky by podľa výšky úväzku mohla dosiahnuť čistú mesačnú mzdu v rozpätí od 389,32 eur do 754,07 eur mesačne.

22. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie zisťoval aj príjem manžela matky navrhovateľky, ale ho mechanicky neprípočítal k príjmu matky, ale zohľadnil ho ako súčasť životnej úrovne matky. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že na rozdiel od matky navrhovateľky, jej súčasný manžel, ktorý nie je otcom navrhovateľky, nemá voči navrhovateľke vyživovaciu povinnosť. Výška príjmu manžela matky pri rozhodovaní o výške vyživovacej povinnosti medzi matkou a plnoletým dieťaťom predstavuje len faktor s okrajovým vplyvom na výšku výživného, spolupôsobiaci s ostatnými rozhodujúcimi určujúcimi kritériami. Tento faktor sa prejavuje najmä v životnej úrovni matky dieťaťa, ktorú má dieťa právo zdieľať (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že rovnakú životnú úroveň by mali mať všetky deti matky, t.j. nielen deti, ktoré žijú s ňou v spoločnej domácnosti, a o ktoré sa matka osobne stará, teda mal. G.Á. a mal. G., ktorá je sestrou navrhovateľky, ale aj navrhovateľka, aj keď s nimi v spoločnej domácnosti nežije.

23. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP. Odvolací návrh matky ako osoby povinnej z platenia výživného považoval za rozporný s najlepším záujmom navrhovateľky ohrozujúci riadne uspokojovanie jej odôvodnených potrieb a nevyvážený s poukazom na plnenie si rodičovských povinností k dieťaťu zo strany oboch rodičov.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Odvolací súd zároveň nevzhladol dôvod, pre ktorý by bolo spravodlivé priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov v zmysle § 55 CMP.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Podľa § 376 ods. 1 CMP v spojení s § 370 ods. 1 CMP, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, ktorým bola upravená vyživovacia povinnosť, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).